35ste jaar. — Nr 102. Zaterdag 25 augustus 1888.

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 25 AUGUSTUS.

DE POSTRIJDER

zal binnen veertien dagen aanzienlijk

VERGROOT WORDEN.

Het altijd aangroeiend getal onzer lezers en de alle dagen grootere plaats welke de aankondigingen innemen, hebben ons aangespoord om den *Postrijder* een formaat te geven **grooter dan dat der grootste dagbladeren van Brussel, Luik of Antwerpen.**

De overeenkomst die wij gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres van Parys*, laat ons toe als feuilleton de werken na te drukken der beste hedendaagsche schrijvers.

Deze verbeteringen veroorzaken ons groote onkosten. Nogtans zal de abonnementsprijs NIET VERHOOGD worden.

Binnen kort, zullen wij als feuilleton mede deelen, een der schoonste werken, misschien wel het schoonste, dat in dezen tijd in Frankryk geschreven is. Daar het ons onmogelijk zal zijn met januari aan de nieuwe onderschrijvers de reeds verschenen nummers van dit boeiend feuilleton nog te bezorgen, zoo verzoeken wij eenieder van heden af een abonnement aan den POSTRIJDER te nemen. Met eene zeer geringe verhooging van prijs, zullen de nieuwe inteekenaars voor het jaar 1889, het blad van vandaag af kunnen bekomen.

Van alles wat.

Zondag heeft Maastricht de eer gehad Mgr Lavigerie te ontvangen.

Zooals men weet, moesten in deze stad zeven jufvrouwen den sluier nemen, allen opgeleid in het klooster der religieuze missionnarissen, door kardinaal Lavigerie, over een jaar, te Wyck-Maastricht gesticht. Deze plechtigheid had plaats in de parochiekerk, te 2 1/2 ure namiddag.

De tempel was reeds ten 2 ure bezet, door eene godvruchtige en ingetogene menigte. De vermaarde prelaat werd afgehaald door de geestelijkheid, voorafgegaan door het kruis. Bij de aankomst in de kerk, hief het prachtig orgel de beroemde marsch aan van het oratorio *Josua* van Händel : *Seht der sieger kommt, tönnt trompeten, cymbalen schallt.* (Ziehier de overwinnaar nadert; trompetten klinkt, cimbalen schalt.)

Onmogelijk is het den indruk weêr te geven veroorzaakt door den edelen en schoonen grijsaard, wiens zachte wezenstrekken den waren apostel verraden.

De professie der zeven maagden was aandoenlijk, vooral toen zij op de vraag van den kardinaal wat zij verlangden, antwoordden : Wij willen de bruiden van Jesus-Kristus worden !

Mgr Lavigerie heeft gedurende eene gansche uur gesproken te midden eener plechtige stilte en onafgebroken aandacht der toehoorders.

Hij herhaalde de geschiedenis van het nieuwe klooster dat hij heeft opgericht, en legde er het doel van uit. Hij prees den moed van het zwakke geslacht — zoo genoemd volgens de wereld — maar dat in vele om standigheden meer heldhaftigheid toont dan het zoo gezegde sterke geslacht.

In treffende woorden zegde hij tot die edele vrouwen, dat zij geroepen waren om de ongelukkige zwarte vrouwen te troosten, die voor alles haar zusters in Jesus Kristus zijn : dat zij tot roeping hadden, de ongelukkige kleine meisjes tot zich te nemen, ze te voeden en te kleeden en haar tot moeders te verstrekken.

Alsdan heeft de predikant een treffend tafereel geschetst van de ellenden die ginder, in Afrika, heerschen. Dit deed hij in bijna dezelfde bewoordingen als te Brussel.

Na zich nog eenmaal gewend te hebben tot de jonge dochters, om ze tot moed en volharding op te beuren, verliet de kardinaal den preêkstoel en ging over tot de zoo aangrijpende ceremonien der kleeding van de toekomende zendelingen. De aanwezigen waren diep bewogen.

Indrukwekkend vooral is het oogenblik geweest toen de kardinaal aan iedere der postulanten, welke nog in witten bruidstooi voor het altaar geknield lagen, een doornekroon op het hoofd plaatste en haar een groot zwart kruisbeeld in de armen legde.

De nieuwe bruiden des Heeren richtten zich daarna op, bestegen den tweeden trap des altaars en wendden zich om tot de menigte. Terwijl zij eenige oogenblikken onbewegelijk bleven staan, zong het koor : « Ik heb de wereld en al haar ijdelheden veracht voor de liefde van mijnen Heer Jesus Christus. Ik heb Hem gezien, ik heb hem bemind, ik heb in Hem geloofd, ik heb Hem mijn hart gegeven. »

Vervolgens begaven de postulanten zich door de sakristij naar het nabijgelegen huis der Zusters Franciscanessen en keerden na eenige minuten in het habijt der Zusters van O.-L.-V. van Afrika voor het altaar terug

De jonge dochters hadden het rijke witte kleed verlaten om het pijen kleed aan te trekken van de arme dienstmaagd van Christus. De eenige schat die haar voortaan nog overblijft, is die welke de kardinaal haar in de handen gaf, namelijk het Kruis. Het koor zong op dit oogenblik : *Quem vidi, quem dilexi, in quem credidi, quem amavi.*

Nog eene korte toespraak tot de nieuwe missionnarissen, den zegen met het H. Sacrament en de plechtigheid was afgeloopen.

De kardinaal keerde terug met hetzelfde ceremonieel als dat wat zijne intree in de kerk vergezelde en het orgel groette met de hochzeitsmarsch, het bruiloftsfeest der nieuwe bruiden van Christus.

***

De berichtgever uit Brussel van het *Handelsblad* schrijft :

Kardinaal Lavigerie is gisteren naar Mechelen gereisd, om met den aartsbisschop over het afschaffingsvraagpunt te spreken.

Z. Em. werd ontvangen door Mgr. Goossens, aan 't hoofd van al zijne vicarissen. De kardinaal heeft aan al de tegenwoordig zijnde personen een exemplaar van zijne redevoering in St-Gudulakerk uitgesproken, ter hand gesteld. Mgr. Goossens heeft in hartelijke bewoordingen den kardinaal geluk gewenscht, omdat hij, in zijne redevoering, de volledige waarheid heeft gezegd. De belofte van ondersteuning, van wege de belgische geestelijkheid, kan niet betwijfeld worden.

De kardinaal deed het voorstel een geestelijk comiteit in te richten, ter bestrijding der onmenschelijke slaverij, die de binnenlanden van Afrika verwoest. Dit voorstel werd door Mgr Goossens aangenomen en deze prelaat nam het eerevoorzitterschap aan.

In andere steden zullen ondercomiteiten gevormd worden. De kardinaal heeft volle vertrouwen in het welgelukken van zijne onderneming. Het cijfer der vrijwilligers, namelijk 100, zal in België verre worden te boven gegaan.

***

Al de liberale gazetten van België en elders hebben met genoegen al de bijzonderheden overgenomen, uitgestrooid en uitgevonden, door zekere vuile gazet in Frankryk, die opgesteld wordt door eenen jood.

Zoo zagen zij « met genoegen » dat de pastoor van Montfort met 20 gendarmen of zoo iets was aangehouden voor de zaken betrekkelijk Citeaux.

Nu is die zaak afgeloopen en de republiekeinsche rechters hebben moeten vaststellen dat al de beschuldigingen tegen den eerw. geestelijke valsch waren en hebben hem vrijgesproken.

De liberale gazetten, met hunne gewone loyauteit, zullen wel vergeten dit bijzonder nieuws te vermelden.

***

De *Réforme* meldt dat de minister van financiën, verleden jaar, in den Paaschtijd, eene teruggaaf van 50,000 frank heeft ontvangen van eenen onbekeerde, die den Staat voor zooveel had bestolen.

De *Réforme* drijft daar den spot meê, alhoewel er geene redenen voor bestaan. Het is immers in den Paaschtijd dat sommige personen, die katholiek opgevoed werden, maar van den goeden weg afgeweken zijn, tot inkeer komen en het bedreven kwaad herstellen.

Maar, vraagt de *Patriote*, terecht, welk is het tijdstip waarop de vrijdenkers het geld teruggeven dat zij aan den Staat of aan anderen ontstolen hebben ?

Ziedaar eene inlichting welke nog nooit een geuzenblad heeft gegeven.

***

De politieke haat kan het soms al ver weten te brengen. Dit getuigt de vijandschap der liberalen tegen de tentoonstelling, ingericht door M. Somzée.

Men had gedacht dat al de bekrabbelingen en afbrekerijen zouden ophouden na de kiezing, maar 't is er niets meê : de geuzerij gaat voort met een werk te ondermijnen, dat voor Brussel eene bron van geluk en welvaart zou kunnen zijn.

En de geuzen roemen nogtans zoo geerne op hunne *verdraagzaamheid....*

***

M. Van den Peereboom, minister van spoorwegen, posten en telegrafen, is van zin heele en halve dagen verlof te verleenen aan het talrijk personneel van zijn bestier, en in de lastkohieren der openbare aanbestedingen van zijn departement eene voorwaarde in te lasschen, betrekkelijk de zondagrust.

***

Het afschaffen der wachtgelden wordt thans weer opgeworpen, door eenigen ondersteund, door andere bestreden. Het wachtgeld mag in alle geval niet eenwig duren, dit is niet redelijk noch rechtvaardig. Maar daar onderscheid diene gemaakt te worden in 't afschaffen dier tijdelijke pensioenen, daarover zal iedereen wel 't akkoord zijn. Men zou vooral rekening moeten houden van de verkregene rechten : zou men de oude schoolmeesters van voor 1879 niet kunnen bevoordeelen, omdat zij ten minste de dadelijke slachtoffers zijn geweest der schoolwetten ? Met de nieuwe en jongere magisters, die op voorhand wisten dat zij als *nutteloose* onderwijzers wierden aangesteld, zelfs tegen den wil der overheden en der bevolking, met die zou men minder rekening moeten houden. Zij toch moesten weten dat die toestand niet houbaar was en zij geenszins hun *nutteloos* ambt voor de toekomst konden bewaren. Dit zijn, ons dunkens, de twee hoofdzaken waar men rekening moet van houden in 't afschaffen der wachtgelden.

***

De kalme liberalen betreuren al meer en meer dat de geuzen in 1879 de schoolwet van 1842 hebben afgeschaft. Hadden wij die wet behouden zeggen zij, die wij konden wringen gelijk eene kous, wij zouden thans de « leelijke » wet van 1884 niet hebben en wellicht nog meester zijn van het Land en de... kas. Maar wie heeft hier de grootste schuld ! 't Zijn die « kalme » liberalen zelven. 't Zijn zij die de wet Rolin van 1879 gemakkelijk hadden kunnen verwerpen, want in de Kamer bekwam zij slechts 7 stemmen meerderheid en in den Senaat slechts 1. Die wet is dus hun eigen werk geweest, en hunne spijt van heden is niet gegrond of ten minste misplaatst.

***

De ontvangsten in de verschillende Staatsdiensten blijven aangroeien en beteren uitslag opleveren dan in vorige jaren. De eerste zes maanden van dit jaar, heeft de Staat aldus 3 millioen frank meer ontvangen dan in 1887 gedurende het zelfde tijdverloop. Als dat zoo blijft voorduren, zal 't ministerie zoo menige belasting kunnen afschaffen of met dit geld nuttige openbare werken kunnen doen uitvoeren.

Gemeenteraad van Tongeren.

Maandag aanstaanden, 27 augustus, om 5 uren, zitting van den Raad.

Heden zaterdag, is in onze stad het huwelijk ingezegend van den heer doctor Franz Teuwen met Mej. Constance Christiaens.

Concordia.

Zondag 26 augustus om half zes, PUBLIEKE UITVOERING der stukken die zullen gespeeld worden op den wedstrijd van Tilburg.

PROGRAMMA :

1. 2e Air varié de Concours, (MONTAGNE.)
2. *Le Fils de la nuit*, ouv. fantastique, (COENEN.)
3. Fantaisie sur des motifs d'opéras (R. WAGNER.)
4. Grand air varié, (BENDER ET DAGNELIES.)

Boven den ingang der Concordia, op den voorgevel van het gebouw, heeft men deze week in roode en zwarte letters het volgende chronogramma geschilderd, hetwelk het jaar der stichting (1874) herinnert :

FELIX CIVIUM CONCORDIA.

De zalen, en vooral de koffiezaal, zijn sedert kort versierd met fraaie muurschilderingen, die voortreffelijk uitgevoerd zijn.

De personen die ons schrijven om inlichtingen te vragen aangaande de aankondigingen van den *Postrijder*, zijn verzocht een postzegel bij hunnen brief te voegen tot frankeering van het antwoord.

Voordracht over de bijenteelt in de gemeente jongenschool te Tongeren.

(Vervolg.)

De mannelijke bijen nemen hoegenaamd geen deel in den arbeid, maar zij verbruiken veel honig. 't Is dus in 't belang van den bijenkweeker, de te overvloedige voortbrenging van mannelijke bijen tegen te werken, des te meer daar, zooals wij zooeven bestatigden, eene enkele mannelijke bij voor de bevruchting der moederbij voldoende is.

De bijen verzamelen drij verschillige zelfstandigheden : den honig, die hun tot voedsel verstrekt ; het stuifmeel of het bevruchtend stof der bloemen, waarmede zij den pap bereiden om het broed te spijzen, en het voorwas, eene soort van stijfsel of lijm, waarmede zij de openingen hunner woningen toestoppen en er soms den ingang van verschansen om zich tegen de aanvallen van vijanden te verdedigen.

In de maand Maart bestaat eene bijengemeente gewoonlijk uit 10,000 tot 15,000 bijen : dit getal kan in de maand Juni tot 60,000 of 80,000 en daar boven stijgen. Deze gemeente, die in den zomer de 22 ramen van den korf kan innemen, gebruikt maar de helft of het derde deel dezer ruimte in den herfst, ten gevolge der aanzienlijke vermindering van het eierleggen der moederbij, op het einde van den zomer. In de volgende lente is de bevolking dan nog verminderd door de sterfte gedurende den winter, zoodat zij op 4, 5 of 6 ramen gehuisvest is.

Bij het eerste lentebezoek, dat men gewoonlijk bij eenen schoonen dag der maand Maart onderneemt, stelt men den toestand der gemeente vast. De bijenhouder moet zich van den voorraad voedsel verzekeren, zien of de gemeente hare moederbij niet verloren heeft, en onderzoeken of er broed van werkbijen of eieren voorhanden is.

Te beginnen met 15 of 20 Maart, neemt het verbruik, dat op dit oogenblik tamelijk gering was, toe en wordt met het einde van April en in 't begin van Mei zeer aanzienlijk. 't Is op dit tijdstip dat het bestuur van den korf zeer gewichtig wordt en waarop de behendigheid van den bijenhouder voor den dag moet komen.

Even als elk kweeker nauwkeurig de natuurlijke geschiedenis der dieren die hij fokken wil moet kennen, zoo moet ook de bijenhouder weten hoe de dingen met de bijen verloopen ; hij moet den daur van den broeitijd dier insekten kennen, alsook den ouderdom, welken de bij moet bereikt hebben om volwassen te wezen, 't is te zeggen om tot het tijdstip haars levens gekomen te zijn, waarop zij in 't veld buit kan gaan halen.

In de eerste dagen haars levens, houdt de werkbij zich slechts bezig met den inwendigen dienst des korfs ; zij onderhoudt de warmte, verzorgt het broed, maakt was, enz, en vliegt eerst den vijftienden dag na hare geboorte uit om buit te halen.

Om tot den toestand van volmaakt insekt te komen, moet het werkbij-ei sedert een-en-twintig dagen gelegd wezen. Voegt men daar de vijftien dagen arbeid binnen den korf bij, dan ziet men dat het ei sedert zes-en-dertig dagen moet gelegd zijn, vooraleer eene werkbij te verkrijgen, in

---

DE ZWARTE BEDELAAR (1)

NAAR HET FRANSCH VAN

PAUL FÉVAL.

(13e VERVOLG.)

X.

HET GAT VAN EEN KOGEL.

« Op zekeren avond, dus ging de zwarte bedelaar voort, verlieten wij met het geheele detachement de Kaapstad. De negers hadden zich in grooten getalle aan de zijde der Groote Rivier vertoond. Wij zouden verscheidene dagen in het veld blijven.

» Goede meester was dien avond opgeruimder dan anders, hij liep met vluggen en lichte tred, terwijl hij een fransch liedje zong. Evenals altijd ging ik naast hem. Hij reikte mij zijne brandewijn flesch en noodigde mij uit, een goeden teug te nemen.

» Neptunus, zegde hij daarop, als ik eene vrouw en een kind had, zoudt ge dan veel van hen houden.

» Ik wist op zulk eene vraag niet te antwoorden en ik legde enkel eene hand op mijn hart.

» Gij zoudt ze liefhebben gelijk gij mij liefhebt, niet waar, Neptunus ? hernam hij. Zij zou u niet behoeven te roepen, gij zoudt op het minste gebaar acht geven om haar spoedig te gehoorzamen. Gij zoudt haar bewonderen, zij is zoo schoon ! Als hij zou glimlachen, zoudt gij hem in uwe gespierde armen nemen, hem wiegen... Hij is zoo frisch en zoo lief !

» Bij dat tafereel, huppelde ik van blijdschap.

» Ik heb eene vrouw en een zoon, Neptunus, ging hij voort ; bij onze terugkomst zult gij ze leeren kennen.

» Ik zegde niet dat ik haar reeds gezien had.

» Wij brachten den nacht in een door de zwarten verlaten kamp door. Den volgenden morgend, juist toen wij op het punt stonden ons weder op weg te begeven, kwam er een koerier uit de stad. Hij was de overbrenger van een brief aan kapitein Lefebvre.

» Goede meester herkende ongetwijfeld een geliefd handschrift ; want zijne hand trilde van ontroering, terwijl hij het zegel verbrak. Bij las : plotseling verbleekte hij. Hij las ten tweeden male. De brief ontsnapte aan zijne handen en viel op den grond.

» Hij raapte hem niet op en keerde als een beschonken mensch waggelende in zijne hut terug.

» Ik kan lezen, want goede meester had mij een gedeelte geleerd van hetgeen men aan de blanken onderwijst, maar ik deed den brief dicht zonder er zelf een oogslag in te werpen en stak hem tusschen mijn borst. Ik zou liever gestorven zijn dan hem zijn geheim te ontstelen.

» Toen ik de hut binnentrad, zat hij snikkende met het hoofd tusschen beide handen. Ik ging in een hoek zitten. Ik deelde geheel in zijne smart.

» Neptunus, zegde hij tot mij, ik wil sterven !

» Twee tranen brandden op mijne wangen, maar ik antwoordde :

» Het is goed, meester.

» Ik heb geene vrouw meer, hernam hij, ik heb mijn geluk en mijne hoop verloren. Ik ben alleen... zij beminde mij niet.

» Hij zocht in zijne zakken om den brief terug te vinden. Ik bood hem dien zwijgend aan. Hij greep hem met gretigheid, als had hij gehoopt er andere woorden in te vinden. Toen hij hem nogmaals doorloopen had, zonk zijn hoofd zwaar op zijn borst neêr.

» Geef mij mijne pistolen, gelastte hij mij met eene dolle gebroken stem.

» Mijne beenen waren van lood. Ik stond nochtans op en reikte hem zijne wapenen, terwijl ik het hoofd afwendde. Ik hoorde den haan overhalen.

» Op dat oogenblik kreeg ik een ingeving des Hemels.

» Heeft goede meester ook de herinnering aan zijn God verloren ? En spreekt God hem niet van zijn kind ?

» Hij wierp de pistolen verre van zich af...

— Arme vader ! sprak Xavier ; wat zou hij mij lief gehad hebben !... Maar wat behelsde dan die noodlottige brief ?

— Ik heb hem gelezen, antwoordde de bedelaar ; maar ik heb hem niet volkomen begrepen.

Hij stond op, opende zijn koffer en een brief uit de portefeuille nemende, waarvan het zilveren plaatje den naam Lefebvre droeg, reikte hij dien Xavier toe. Het was de brief door Florence-Angèle aan haren echtgenoot geschreven op het oogenblik dat zij Sint-Domingo verliet. Wij hebben hem reeds onder de oogen van den lezer gebracht.

— Welk eene gemeenheid ! mompelde Xavier en welk eene hardvochtigheid ! O ! mijn arme vader heeft wel moeten lijden !... en dat is mijne moeder.

» Goede meester leed inderdaad ontzettend, hernam de neger.

» Zijne laatste levensdagen waren vervuld met bitter en wreed leedwezen. Het was niet meer den zelfden man. Ik, die hem zoo vurig, zoo onversaagd gezien had, ik herkende hem haast niet meer. Zijn hoofd was naar den grond gebogen. Dag en nacht dacht hij aan haar.

» Eindelijk ontfermde de hemel zich over hem.

» Het was op de boorden van de Groote Rivier. De zwarte opstandelingen trokken ons te gemoet ; men zegde dat Toussaint zich onder hen bevond. De blanken waren vijf honderd, de zwarten tien duizend. Op dat gezicht, scheen goede meester een sombere geestkracht in zich te voelen ontwaken.

» Hij liet den aanval blazen en stormde aan het hoofd der troepen voorwaarts.

» Het was een vreeselijk en heldhaftig gevecht, want mijne broeders zijn ook dapper. Van den vroegen morgend tot aan zonsondergang, hielden zij stand, zich op de soldaten werpende, hun de geweren uit de handen wringende of hunne tegenstanders in hunne gespierde armen verstikkende. Herhaaldelijk gelukte het hun, de geregelde en aaneengesloten gelederen der franschen te verbreken, maar dan snelde goede meester toe.

» Zoo dikwijls hij kwam toesnellen, vloden de verschrikte zwarten. Men zou hem aangezien hebben voor die godheid van den oorlog, die onze vaderen voorstelden met een reusachtige knots strijdende en alom dood en verschrikking verspreidende...

» Mijne broeders verden overwonnen.

» Hunne lijken bedekten den oever der rivier. Zij redden zich zwemmende of verdwenen tusschen de dichte slingerplanten, die de ranke stammen der hooge plataanboomen omstrengelen.

» Goede meester wilde niet, dat men ze vervolgde ; maar op het oogenblik dat hij daartoe bevel gaf, klonk een leste geweerschot achter den zoom van een koffieplanting en viel goede meester door een kogel in de volle borst getroffen neêr.

De bedelaar zweeg, door die herinnering overweldigd. Met gebogen hoofd en gevouwen handen, staarde Xavier zwijgend voor zich op den vloer.

» Ik ontrukte een soldaat zijnen sabel, hernam de zwarte, en vloog het bosch in.

» Ik had tot dusverre nooit meêgevochten, maar toen ik bij goeden meester terugkeerde, droop de sabel van bloed.

» Mij zieude, gaf hij een teeken aan degenen, die hem omringden, om zich te verwijderen. Daar zij aarzelden, zegde hij :

» Mijne wonde is doodelijk, ik weet het. Laat mij met Neptunus alleen.

» Ik trad ijlings nader.

» Neptunus, dus sprak hij tot mij met eene reeds verzwakkende stem, ik vermaak u mijn zoon, gij zult zijn vader zijn. Gij zult die vrouw zoeken die zijne moeder is, verstaat gij ? Gij zult haar zoeken tot gij haar vindt. Bij gemis van ouders moet dat kind fortuin bezitten en zijne moeder is rijk. Zult gij mij gehoorzamen ?

» Ja, meester, antwoordde ik.

» Zult gij uw leven aan het kind toewijden ?

» Ja, meester.

» En gij zult zijne moeder zoeken ?

» Ik zal haar vinden, meester. Zeg mij haar naam.

» Hij wilde spreken ; zijne krachten begaven hem. Evenwel kon hij mij nog de plaats noemen, waar gij bested waart. Wat den naam uwer moeder betreft, hij kon dien niet meer uitspreken en blies den laatsten adem uit, na mij een papier toegereikt te hebben, dat hij van onder zijne kleeren te voorschijn haalde.

De neger stond op en opende opnieuw het koffer, waaruit hij een tweede papier nam.

» Hier is het papier, dat hij mij gaf, ging hij voort. Het was uwe geboorteakte, kleine meester.

Onder den indruk van dat droevige verhaal, bleef Xavier eene wijl zitten zonder het woord te nemen. Doch, weldra kreeg de nieuwsgierigheid de overhand op de droefheid.

— Mijne geboorteakte ! herhaalde hij, de hand uitstrekkende. Gij zegdet toch dat gij den naam mijner moeder niet kendet.

— Ik sprak de waarheid, antwoordde de bedelaar.

Hij ontvouwde het papier, in welks midden men een rond gat zag, ter groote van een twintigfrankstuk.

— Goede meester droeg die akte op zijne borst, hernam hij, het gat toonende ; het is doorboord door den kogel, die hem gedood heeft. Ee doorheen gaande, heeft hij den naam uwer moeder vernietigd.

Met zenuwachtige drift nam Xavier het papier aan. De kogel had inderdaad vlak achter de woor-

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres* van Parys.